

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΤΟΣ Κ'.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 15 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1900

ΑΡΙΘ. 50

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

- † Ο Γρεβενών ΔΩΡΟΘΕΟΣ (πρόεδρος)
† Ο Μέγας Πρωτοδύκελλος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
† Ο Αρχιεπ. τῆς Ἱ. Συνόδου ΦΩΤΙΟΣ (ταμίας)
† Ο Μέγας Αρχιεπίσκοπος ΔΑΥΡΕΝΤΙΟΣ
ΧΡ. ΠΑΠΑΓ. ΔΑΝΝΟΥ (γραμματεὺς)

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

καθ' ὅλον τὸ ὄθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾷ 25
ἐξαμηνιαία τὰ ἡμῖς
Ἡ Συνδρομὴ προκαταβάλλεται
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1 Ἰανουαρίου

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Περὶ δεισιδαιμονίας — Ἡ δια-
φορὰ τοῦ Εὐαγγελικοῦ Λόγου πρὸς τὸν Φιλώνειον — Κώδικες
ἐπαρχίας Βελεγράδων — † Προικονήσου Παρθένιος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἐν τοῖς Ἀνακτόροις.

Τῇ ἐσπέρᾳ τῆς χθὲς ἡ Α. Θ. Παναγιότης προτε-
κλήθη, διὰ τοῦ Μεγάλου Λογοθέτου, εἰς τὸ αὐτοκρα-
τορικὸν ἱεράριον. Μεταβάσας δὲ ἐγκαίρως ἐγένετο δε-
κτὴ μετ' ἐξαιρετικῆς φιλοφροσύνης ὑπὸ τοῦ Ἐξοχω-
τάτου Χατζῆ Ἀλῆ βέη, ὁδηγήσαντος αὐτὴν εἰς τὸ
περίπτερον Μερασίμ, ἔνθα, ἕνεκα τῆς τεσσαρακοστῆς
παρετέθη ἰδιαιτέρᾳ τράπεζᾳ, βρίθουσα νηστησίμων
ἐδεσμάτων.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης εἶχε δεξιᾷ μὲν αὐτῆς τὸν
Ἐξοχώτατον Ἀρχιεπίσκοπον, ἀριστερᾷ δὲ τὸν
Μέγαν Λογοθέτην, ἐν ᾧ ἐν τῇ ἀπέναντι τραπέζῃ
κρεωφαγίας συνειστιῶντο, δεξιουμένου τοῦ δευτέρου
θαλαμηπόλου, αἱ αὐτῶν Ὑψηλότητες ὁ Μέγας Βεζύ-
ρης καὶ ὁ Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης, καὶ αἱ αὐτῶν
Ἐξοχότητες ὁ Πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπι-
κρατείας καὶ οἱ Ὑπουργοὶ τῶν Ἐσωτερικῶν, τῶν
Δημοσίων ἔργων, καὶ τῶν Οἰκονομικῶν.

Κατὰ τὸ δειπνὸν διεμνηύθησαν, διὰ τοῦ Ἐξοχω-
τάτου Νουρῆ Πασᾶ, τῇ αὐτοῦ Θειοτάτῃ Παναγιότητι
καὶ τῷ Μεγάλῳ Λογοθέτῃ αἱ αὐτοκρατορικαὶ προσρή-
σεις, καὶ ἐξεδηλώθη αὐτῇ τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριάρ-
χῃ ἡ ὑψηλὴ εὐμένεια καὶ ἡ ἀρχὴ ἐμπιστοσύνης, δι' ᾧ
ἐπαξίως περιβάλλεται ὑπὸ τοῦ Μεγαλειοτάτου ἡμῶν
Σουλτάνου.

Ἐπομένως ἡ αὐτοῦ Θειοτάτῃ Παναγιότης λα-

βοῦτα συνέντευξιν καὶ μετὰ τοῦ Ἐξοχωτάτου Ἀρχι-
γραμματέως Ταχσίν Βέη ἀπῆλθε τῶν Ἀνακτόρων ἐν
δόξῃ καὶ τιμῇ τὰς χρηστοτέρας προσδοκίας ἀποκομι-
ζουσα.

Χειροτορία ἐπισκόπου Ἀριστείας. — Τοῦ σεβα-
σμιωτάτου μητροπολίτου Κορυτσᾶς αἰτησάμενου παρὰ
τῆς ἱερᾶς Συνόδου ἵνα ἡ χειροτονία τοῦ ἐκλεγέντος
ὡς βοηθοῦ αὐτοῦ ἐπισκόπου Ἀριστείας γένηται ἐν
Ἰωαννίνοις ὑπὸ τῶν πανιερωτάτων μητροπολιτῶν
Ἰωαννίνων Γρηγορίου, Βελλᾶς καὶ Κονίτσης Κωνσταν-
τίνου καὶ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς ἐν Ἰωαννίνοις Ἱερατι-
κῆς Σχολῆς Θεοφιλεστάτου ἐπισκόπου Περιστερᾶς Με-
λετίου, καὶ τῆς αἰτήσεως αὐτοῦ δεκτῆς γενομένης,
ἀπελύθησαν σεπτὰ ἐπὶ τούτῳ πατριαρχικαὶ ἐπιστο-
λαὶ διὰ τὴν ἐνέργειαν τῶν δεόντων. Ὁ χειροτονηθη-
σόμενος εἶνε κληρικὸς ἐνάρετος καὶ χρηστοθήης, ἐφ'
ὃ καὶ ἐπεσπάσατο τὴν τε ἀγάπην τοῦ κυριάρχου αὐ-
τοῦ καὶ τὴν ἐκτίμησιν τῶν χριστιανῶν τῆς ἐπαρχίας
Κορυτσᾶς.

— Ἐπαρχία Ἰωαννίνων. — Γνωστὸν ὅτι μετὰ τὴν
ἐπὶ τῆς πατριαρχείας Ἀνθίμου τοῦ Ζ' κατάργησιν
τῶν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Ἰωαννίνων ὑφισταμένων Δημογε-
ροντιῶν καὶ τὴν σύστικσιν ἐν αὐτῇ ἐνὸς ἐνιαίου ἐξα-
μελοῦς Μικτοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου διαφω-
νία τις διηγέρθη μετὰ τῶν τμημάτων τῆς ἐπαρ-
χίας ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν μελῶν, δι' οὗ ἕκαστον
τμήμα θὰ ἀντεπροσωπεύετο ἐν αὐτῷ. Τοῦ πράγμα-
τος ἀνενεχθέντος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἡ ἀγία καὶ
ιερά Σύνοδος πρὸς ἄρσιν τῆς διαφωνίας ταύτης ἀπε-
φάσισε κατὰ τὸν παρελθόντα Αὐγούστον τὴν ἐξ ἐπτά
μελῶν συγκρότησιν τοῦ εἰρημένου Δικαστηρίου. Ἐπει-
δὲ ὁμοῦ καὶ αὐτῇς διετυπώθησαν ἀντιρρήσεις, ἡ ἀ-
γία καὶ ἱερὰ Σύνοδος ἐν τινι τῶν τελευταίων αὐτῆς
συνεδριῶν, ἐμμένουσα εἰς τὴν προτέραν αὐτῆς ἀπόφασιν,
ἐντείλατο τῷ μητροπολίτῃ Ἰωαννίνων Γρηγορίῳ

ὅπως ἅμα μὲν προβῇ προσωρινῶς εἰς τὸν καταρτισμὸν ἑπταμελοῦς Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου, διορίζων ἐξ ὀφφικίου ὡς μέλη οὓς ἂν ἐγκρίνῃ πολίτας καὶ ἐπαρχιώτας, ἥτοι ἅνα δύο μὲν ἐκ τῆς πόλεως Ἰωαννίνων καὶ τοῦ Ζαγορίου, ἅνα ἕνα δὲ ἐκ τῶν λοιπῶν τριῶν τμημάτων, ἅμα δὲ μεριμνήσῃ περὶ τῆς ὑπὸ τῶν ἀντιπροσωπειῶν τῆς πόλεως καὶ τῶν τμημάτων συντάξεως εἰδικοῦ Κανονισμοῦ, καθορίζοντος ἐν τῷ μέλλοντι τὰ προσόντα τῶν τε ἐκλογέων καὶ τῶν ἐκλεξιμῶν, λαμβανομένων ἀδιακρίτως ἐκ τῶν πολιτῶν καὶ ἐκ τῶν ἐν τῇ πόλει Ἰωαννίνων ἐγκατεστημένων ἐπαρχιωτῶν, τὸν ἀριθμὸν τῶν μελῶν τοῦ Δικαστηρίου, τὸν χρόνον τῆς διαρκείας αὐτῶν καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐκλογῆς ἐνεργουμένης ἐν τῇ ἑδρᾷ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἰωαννίνων.

Ἐπισκέψεις.—Τῷ παρελθόντι Σαββάτῳ ἐπισκέψαντο τὴν Α. Θ. Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην ἡ Α. Ε. ὁ πρεσβευτὴς τῆς Σερβίας στρατηγὸς Σάββας Γρούιτς συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ α' γραμματέως τῆς πρεσβείας Μιλάνου Ἀποστόλοβιτς καὶ τοῦ α' διερμηνέως Σαραντζῆ.

Τὴν ἐπαύριον ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἀκολουθουμένη ὑπὸ τοῦ ἱερολογ. ὑπογραμματέως τῆς ἱερᾶς Συνόδου Γενναδίου Ἀλεξιάδου ἀντεπεσκέψατο τὴν Α. Ε. τὸν πρεσβευτήν.

Αὐθμερὸν περὶ τὴν ἐσπέρην ὁ ἔγκριτος ὁμογενὴς τραπεζίτης Λεωνίδας Ζαρίφης.

Τῇ Τρίτῃ δὲ ἡ Α. Ε. ὁ ἐπὶ τῶν συμβάσεων πληρεξούσιος τῆς Ἑλλάδος Ι. Γρυπάρης, ἀποχαιρετίσας τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ἐπὶ τῇ ἐκ τῆς ἡμετέρας πόλεως ἀναχωρήσει αὐτοῦ.

Ἡ Α. Ε. ἀπεχαιρέτισε καὶ τὴν Α. Σ. τὸν Ἐπίτροπον τοῦ Παναγίου Τάφου ἅγιον Νεαπόλεως Ἀρσένιον, ὡς καὶ τὴν Α. Π. τὸν Μ. Πρωτοσύγκελλον.

Πατριαρχικαὶ προσήσεις.—Τῆς Α. Θ. Μ. τοῦ ἐν Νεοχωρίῳ ἐφησυχάζοντος Πατριάρχου πρώην Ἀντιοχείας Σπυρίδωνος ἄγοντος τῇ παρελθούτῃ Τρίτῃ τὴν ἐπέτειον τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἑορτήν, ἡ Α. Θ. Παναγιότης διεβίβασε τηλεγραφικῶς τῇ Α. Θ. Μακαριότητι τὰς πατριαρχικὰς αὐτοῦ συγχρητηρίους προσρήσεις.

Τὴν Α. Θ. Μακαριότητα ἐπισκέψαντο ὡσαύτως τινὲς τῶν σεβασμιωτάτων ἀγίων συνοδικῶν, ἡ Α. Σ. ὁ ἐπίτροπος τοῦ Παναγίου Τάφου ἅγιος Νεαπόλεως Ἀρσένιος, οἱ παρεπιδημοῦντες πανιερώτατοι μητροπολίται τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἀντιοχικοῦ Θρόνου Χαλεπίου Νεκτάριος καὶ Ἀμίδης Βενιαμὴν καὶ ἄλλοι ἔγκριτοι φίλοι.

Ὡσαύτως ἡ Α. Θ. Παναγιότης διεβίβασε τὰς πατριαρχικὰς αὐτοῦ εὐχὰς καὶ συγχρητηρίους προσρήσεις διὰ τοῦ πανοσιολογ. μὲν Μ. Πρωτοσυγγέλλου Χρυσοστόμου τῇ Α. Ε. τῷ Σ. Μαυρογένει πασᾷ, ἰδιαιτέρῳ ἱατρῷ τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Ἀνακτος, διὰ δὲ τοῦ

Δευτερεύοντος Περθενίου τῇ Α. Ε. τῷ Σ. Ζαβιτσιάνῳ ἱατρῷ καὶ τῷ ἄξιότιμῳ Σπ. Καραγιαννίδῃ, Διευθυντῇ καὶ ἀρχισυντάκτῃ τῆς «Λέξης Ἐφημερίδος».

—**Πνευματικὸν Δικαστήριον τῶν Πατριαρχείων.** Ἀληθῆς τῆς ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ ὠρισμένης περιόδου τῶν ἐκ τῶν μελῶν τοῦ ἐν ταῖς Πατριαρχείαις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου Θεοφιλεστάτων ἐπισκόπων Παμφίλου Μελισσηνοῦ, Συννάδων Εὐγενίου καὶ τοῦ πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτου Γρηγορίου Κωνσταντινίδου, Μ. Ἱεροκήρυκος τῆς Μ. Ἐκκλησίας, προσεκλήθησαν διὰ πατριαρχικῶν πιττακίων εἰς ἀντικατάστασιν οἱ πανοσιολογ. ἀρχιμανδρίται Ἀγαθὰγγελος Κωνσταντινίδης, προϊστάμενος Ἱζνιελίου, καὶ Ἀντώνιος Ἀντωνίνο, προϊστάμενος Κονιοσκλήϊου, συνφθὰ τῇ ἐκκλησιαστικῇ δικονομίᾳ. Οἱ ἐκλεγέντες ἀνέλαβον ἤδη τὰ καθήκοντα αὐτῶν.

—**Ἐγγραφὴ ἐκλεξιμῶν εἰς ἀρχιερατείας.**—Ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τοῦ παρελθόντος Σαββάτου ἐνεργήθησαν ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν εἰς ἀρχιερατείας ἐκλεξιμῶν ὁ ἐν Σεβαστουπόλει προϊστάμενος τῆς ἑλληνικῆς Κοινότητος ἀρχιμ. Ἀμβρόσιος Πλεικνθίδης, ἀπόφοιτος τῆς ἐν Κιέβῳ Θεολογικῆς Ἀκαδημίας, καὶ ὁ πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Χίου, προτάσει, ὁ μὲν πρῶτος τοῦ σεβασμιωτάτου ἀγίου Βερροίας καὶ Ναρύτης Κωνσταντίου, ὁ δὲ δεῦτερος τοῦ σεβασμιωτάτου ἀγίου Χίου Κωνσταντίνου.

Ἡ ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙΑ

Περὶ δεισιδαιμονίας προκειμένου νὰ πραγματευθῶμεν, εἰς τρία κυρίως σημεῖα θὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν ἡμῶν, εἰς τὴν οὐσίαν, τὰ αἷτια καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῆς δεισιδαιμονίας. Ἡ ὑπὸ μόνας τὰς τρεῖς ταύτας ὀφείας ἐξέτασις τοῦ ζητήματος ὅ' ἀρκέσῃ, φρονούμεν, νὰ πείσῃ πόσον μεγάλη ἁμαρτία εἶνε ἡ δεισιδαιμονία καὶ πῶς πάσῃ δυνάμει ὀφείλομεν νὰ προφυλαττώμεθα ἀπ' αὐτῆς.

Α' Ἡ οὐσία τῆς Δεισιδαιμονίας

Κατ' οὐσίαν ἡ Δεισιδαιμονία εἶνε ἡ παραλογωτέρα καὶ ἐξευτελιστικωτέρα τῶν ἁμαρτιῶν. Διότι Δεισιδαιμονία εἶνε καὶ λέγεται ἡ ἀπόδοσις σπουδαίας σημασίας εἰς πράγματα ἀσήμαντα ὅλως διόλου—ἡ ἀναζήτησις δυνάμεων ὑπερφυσικῶν καὶ ἰδιοτήτων θείων εἰς ὄντα μηδαμινά, πεπερασμένα, εὐτελῆ—ἡ ὑποδούλωσις τοῦ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ υἱοθετηθέντος λογικοῦ ἀνθρώπου ὑπὸ τὰ ἀσθενῆ καὶ πτωχὰ τοῦ κόσμου τούτου στοιχεῖα (Γαλ. δ', 9). Οὕτω λ. χ. τὸ ἐπιζητεῖν τὴν γνῶσιν τοῦ μέλλοντος, ἢν εἰς ἑαυτὸν καὶ μόνον ἐπεθύλαξεν ὁ Θεός, ἀπὸ τὰ ὄνειρα καὶ τοὺς Καζαμίας, ἀπὸ τὰ παιγνιόχαρτα καὶ τοὺς κληδονισμούς, ἀπὸ τοὺς οἰωνοὺς καὶ τὰς σπλαγχνοσκο-

πίας, ἀπὸ τὴν κομβολογοῦν ἢ τὰς ἀθιγγανίδας, τῶν ἀγλιῶν τὰ περιτρίμματα, τί ἄλλο εἶνε ὅλα ταῦτα παρὰ ἀπόδοσις μιᾶς μεγάλης θείας ιδιότητος, τῆς θείας Παντογνωσίας, εἰς τὰ ὄντα ταῦτα τὰ ἐξωλέστατα καὶ μηδαμινά· τί ἄλλο εἶνε εἰμὴ Δεισιδαιμονία; Ὁμοίως· τὸ ἐπιζητεῖν τὴν ἴασιν ὅχι ἀπὸ τὴν βοήθειαν τοῦ Παντοδυνάμου Θεοῦ ἢ ἀπὸ τὰς προσπαθείας τῆς φιλανθρώπου ἐπιστήμης, ἀλλὰ ἀπὸ τὰ βατταρίσματα τοῦ τάδε γόντος, ἢ ἀπὸ τὰ ἀγυρτικά φληναφήματα τοῦ δεῖνα ἐξορκιστοῦ, ἢ ἀπὸ τὰς κακοφώνους ἐπιδὰς τοῦ τάδε γραϊδίου, τί ἄλλο καὶ ταῦτα εἶνε παρὰ ἀπόδοσις μιᾶς μεγάλης ὑπερφυσικῆς ιδιότητος, τῆς θείας Παντοδυναμίας τῆς εἰς τὸν Θεὸν ἀναπαλλοτριώτως ἀνηκούσης, εἰς τὰ κατὰ πτυστα καὶ μιὰ ταῦτα ὄντα· τί ἄλλο εἶνε εἰμὴ Δεισιδαιμονία; Ἐπίσης· τὸ τρέμειν καὶ δειλιάν εἰς τὸ ἄκουσμα ἐνὸς κρωγμοῦ γλαυκός, ἢ εἰς τι συναπάντημα μεθ' ἐνὸς δῆθεν ἀπαισίου προσώπου, ἢ εἰς τὴν παρουσίαν συνδαιτυμόνων δέκα τριῶν, τί εἶνε καὶ ταῦτα καὶ πλεῖστα ἄλλα παρόμοια, εἰμὴ ἐκ νέου ὑποδούλωσις ὑπὸ τὸν ψυχοφθόρον ζυγὸν τοῦ Σατανᾶ τῶν ὑπὸ τοῦ Ἑσταυρωμένου ἀπελευθερωθέντων, τί ἄλλο εἶνε εἰμὴ ἀληθὴς Δεισιδαιμονία;

Β' Τὰ αἷτια τῆς Δεισιδαιμονίας.

Προέρχεται δὲ ἡ Δεισιδαιμονία, ἀφ' ἐνὸς μὲν ἐκ τῆς ἐμφύτου τῷ ἀνθρώπῳ τάσεως πρὸς τὸ ὑπερφυσικὸν καὶ θαυμαστόν· ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐκ τοῦ καταβασανίζοντος τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν πόθου, ὅπως γνωρίσῃ καὶ καταμάθῃ τὸ μέλλον· καὶ τρίτον, ὃ καὶ συνηθέστερον, ἐκ τῆς ἐκάστοτε ἐπιπολαζούσης ἀμαθείας καὶ ἀγραμματοσύνης.

§ 1. Τῷ ὄντι· ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ ἀνθρώπου ἐνυπάρχει ὡς σπινθήρ ὑπὸ τέφραν κεκρυμμένη εὐγενὴς τις τάσις πρὸς τὸ ὑπερφυσικὸν καὶ θαυμαστόν, ἣν ἐν ἡμῖν ἐναπέκρυψεν αὐτῇ ἡ χεὶρ τοῦ Δημιουργοῦ ἢ ἀγαθότης. Ἡ τάσις αὕτη ἀποτελεῖ τὸν πρῶτον τῆς θρησκείας πυρῆνα, ἐξ οὗ, ἀναπτυσσομένου αὐρίου, θὰ κατασκευασθῇ τὸ θρησκευτικὸν ἡμῶν οἰκοδόμημα, χρησιμεύει δὲ συγχρόνως καὶ ὡς πρόχειρος εἰς πάντα ἀνθρώπον μαρτυρία περὶ βίου αὐτοῦ καὶ κόσμου πνευματικοῦ. Διότι ἐὰν ἡ ψυχὴ μας ἀτενίζῃ μετὰ ψυχρότητος τὸ παρόν, ἀνδιάζῃ δὲ τὴν περιστοιχοῦσαν αὐτὴν παγερὰν πραγματικότητα, προσανατολιζομένη πάντοτε εἰς σφαίρας αἰθεριωτέρας

καὶ ὄνειρευομένη εὐρυτέρους ὀρίζοντας, τί σημαίνει ἡ κατάστασις αὕτη τοῦ ἐσωτερικοῦ ἡμῶν ἀνθρώπου καὶ τί δηλοῖ, εἰμὴ ὅτι ὄντως ὑπάρχει καὶ πραγματικῶς ὑφίσταται ἄλλος ἀνώτερος τοῦ παρόντος κόσμος; Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ πλάσας οὕτω τὴν ψυχὴν μας καὶ μὴ ἀφήσας ἑαυτὸν ἀμάρτυρον! . . . Ἀλλ' ἡ Δεισιδαιμονία, τὴν εὐγενῆ ταύτην ροπὴν, τὸν πρῶτον τοῦτον τῆς θρησκείας θεμέλιον ἐκφυλίζει καὶ παραμορφώνει· ἀντὶ δὲ ν' ἀνοικοδομηθῇ ἐπ' αὐτοῦ τὴν ἐπιζητούμενην ἀληθῆ θεογνωσίαν καὶ μᾶς χειραγωγήσῃ διὰ δρόμου φωτεινοῦ εἰς τὸ ὑπέρτατον Ὄν, τὸ τὰ πάντα κατέχον ἐν τῇ δρακὶ αὐτοῦ, καταρρίπτει ἀναξιοπρεπῶς τὸ θεῖον καὶ μεταβάλλει αὐτὸ εἰς δοῦλον ἀργυρώνητον, πρόθυμον νὰ τὴν ὑπηρετήσῃ εἰς πᾶσαν τῆς ιδιοτροπίας. Ἐντεῦθεν καὶ ἀπαιτεῖ παρὰ τοῦ Ὑψίστου Θεοῦ ἡ μωρὰ Δεισιδαιμονία νὰ μεταλλάσῃ ἐκάστοτε τὰ πάντα κατ' ἰδίαν τῆς βούλησιν καὶ νὰ ἀλλοιοῖ τοὺς νόμους τοῦ παντός ἀνευ λόγου ἀποχρῶντος, προκαλοῦντος τὴν ἐπέμβασιν ἐνὸς πανυπερτελείου ὄντος. Εἰς τὰ συνοικέσιά του, εἰς τὰς ληψοδοσίας του, εἰς τὰς ἐκδικήσεις του, εἰς τὰ ταξείδιά του, εἰς τὰς φρενοτροπίας του, εἰς αὐτὰ τὰ ἐλάχιστα καὶ μηδαμινὰ συμβεβηκότα τῆς ζωῆς του, ὁ δεισιδαίμων βλέπει πάντοτε ἑαυτὸν ὑπηρετούμενον ὑπὸ τοῦ Θεοῦ διὰ πλείστων ὧσων θαυμασίων. Τί θ' ἀπαιτήσῃ ὁ δεισιδαίμων καὶ δὲν θὰ εἶνε ἕτοιμος ὁ Θεὸς νὰ τὸ κάμῃ; Εἰς τὸ κέλευσμά του πέτραι λαλοῦσιν, ἄστρα προφητεύουσι, πνεύματα καλοῦνται, ψυχαὶ ἐπιφαίνονται, τράπεζαι κινουῦνται, νεκροὶ ἐπανερχονται, τὸ μέλλον ἀποκαλύπτεται, τὸ παρὸν μεταστρέφεται. Ἐρωτῶ σε, ἀναγνώστα· δὲν εἶνε πάντα ταῦτα διαστρέβλωσις καὶ παραμόρφωσις τῆς πρὸς τὸ ὑπερφυσικὸν εὐγενεστάτης καὶ οὐρανοπέμπτου ἐν ἡμῖν ὀρμῆς;

§ 2. Ἐτερος αἷτιος καὶ δημιουργὸς τῆς Δεισιδαιμονίας εἶνε ὁ καταβασανίζων ἐκάστοτε τὴν καρδίαν μας πόθος, ὅπως ἀνασηκώσωμεν τὸ παχὺ τοῦ μέλλοντος παραπέτασμα καὶ ἴδωμεν τί ἄρα γε κρύπτεται ὀπισθεν αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο αἱ πλείότεραι δεισιδαιμονίαι περιστρέφονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον περὶ τὸ ζήτημα τοῦτο. Τί θὰ εἶμαι αὐρίον; Εἰς ποίαν κοινωνικὴν κατάστασιν θ' ἀνήκω αὐρίον; Μετὰ ποίας θὰ συνδέσω τὴν τύχην μου [αὐρίον; θὰ ζήσω ἢ θὰ ἀποθάνω μέχρι τῆς αὐρίου; θὰ ἐπιτύχω ἢ θὰ ἀποτύχω εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις μου τῆς αὐρίου; θὰ νικήσω ἢ θὰ ἡτ-

τηθῶ ἄρα γε αὐριον; Τί νὰ γίνωνται αἱ ἐν τῷ ἅδῃ πεφλημέναι μου ψυχαί, ἃς ἴσως θὰ συναντήσω αὐριον; Ἴδου τῶν πλειότερων δεισιδαιμονιῶν αἱ ἔρευναι καὶ ἐκζητήσεις. Καὶ χάριν αὐτῶν ἐφεύρεν ὁ φρενόπληκτος ἄνθρωπος χρησμούς καὶ μαντεῖα, καὶ Πυθίας καὶ Πρισκίλλας καὶ Μαξιμίλλας — καὶ συνεβουλεύθη ὁ ἀνόητος τὰς πτήσεις τῶν ὀρνέων ἢ τῆς χειρός του τὰς γραμμὰς — καὶ παρεδέχθη ὡς θέσφατα βιβλιάρια νόθα καὶ παρείσακτα καὶ ψευδεπίγραφα, ἅτινα ἐπιτλοφόρησεν Ἀγαθαγγέλους ἢ Ἑσδρας ἢ Ὀνειροκρίτας ἢ Καζαμίας — καὶ ἐζήτησεν αὐθαδῶς νὰ παραβιάσῃ τὰ ἀπαρβίαστα τῆς θεότητος μυστήρια! Ὁ παράφρων! ὅστις δὲν ἐννοεῖ ὅτι τὸ μέλλον οὔτε ἀνθρώπου, οὔτε ἀγγέλου, οὔτε ἀρχαγγέλου εἶνε κτῆμα, ἀλλ' ἰδιοκτησία μόνον τοῦ Αἰωνίου καὶ Ἀχρόνου Θεοῦ! «Οὐχ ὑμῶν ἐστι γινῶναι χρόνους ἢ καιρούς, οὐς ὁ Πατὴρ ἔθετο ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ» (Πράξ. α', 7) ἔλεγεν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς πρὸς τοὺς μαθητάς του, καὶ δι' αὐτῶν πρὸς πάντας τοὺς διερρωτῶντας τὸ μέλλον. Σημείωσον, ἀναγνώστα, τὴν ζωντανὴν ἐκφραστικότητα τοῦ «οὐχ ὑμῶν ἐστι». Ὡσανεὶ ἔλεγε: Δὲν εἶνε ἐργασία ἰδική σας νὰ ἐξετάζητε τὰ ἐκτὸς τοῦ κύκλου σας. Ἄλλο εἶνε τὸ ἔργον τὸ ὑμέτερον: τὸ νὰ συμμορφοῦσθε πρὸς τὸ παρὸν καὶ νὰ ἐκτελεῖτε τὸν ὑπὸ τοῦ Νομοδότου ἐπιβεβλημένον εἰς ὑμᾶς θεῖον νόμον. Διότι ἡ γινῶσις τοῦ μέλλοντος οὐδόλως θὰ σᾶς καθίστα εὐτυχεστέρους. Τοῦναντίον μάλιστα θὰ σᾶς ἔκαμνε δυστυχεῖς. Ἀφῆνω ὅτι ἡ ἐλευθερία σας θὰ περιορίζετο καὶ αἱ ἀφ' ὑμῶν ἀπορρέουσαι πράξεις ἐλαχίστην ἠθικὴν ἀξίαν θὰ εἶχον, ὡς τὰ μάλιστα ἐπηρεαζόμεναι ὑπὸ τῶν ἥδη ἐναργεστάτων ποινῶν ἢ ἀνταμοιβῶν. Ἄλλο τι θέλω νὰ εἶπω: Ἐὰν τὸ παραπέτασμα ἦρετο καὶ ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν σας ἐξεδιπλῶνοντο ὡς μαγευτικώτατον θέαμα αἱ περιμένουσαι ὑμᾶς ἐν τῷ Παραδείσῳ τρυφαί, τὸ παρὸν τότε θὰ σᾶς ἦτο ἀφόρητον, ἀβίωτος ὁ ἐνεστὼς βίος, δεσμοτήριον ἢ γῆ, δὲν θὰ ἐβλέπετε δὲ τὴν ὥραν καθ' ἣν διὰ τοῦ θανάτου θὰ ἐδίδοτο τέρμα εἰς ὑπαρξιν οὕτω ἐπίμοχθον καὶ ἀθλίαν. Ὡστελίαν πανσόφως καὶ παναγάθως ἔπραξεν ὁ Θεὸς ἀποκρύπτων ἀφ' ὑμῶν τὸ μέλλον.

§ 3. Ἀλλ' ἡ σπουδαιότερα αἰτία, ἡ δημιουργοῦσα καὶ πολλαπλασιάζουσα τὰς δεισιδαιμονίας εἶνε κυρίως ἡ ἀγραμματοσύνη καὶ ἡ ἄγνοια. Ἡ ἀλήθεια αὕτη εἶνε τόσο πανθομολογουμένη καὶ πασίγνωστος, ὥστε δὲν χρειάζεται νὰ ἐπιμείνῃ

τις εἰς αὐτήν. Ἡ ἱστορία ἴσταται ἐνώπιόν μας καὶ στεντορεῶς διακηρύττει, ὅτι ὅπου ἡ κατ' ἄνθρωπον καὶ κατὰ Θεὸν διφυὲς γινῶσις ἐπέλαμψεν ἐκεῖθεν ἐφυγαδεύθησαν τῶν δεισιδαιμονιῶν τὰ σκότῃ ὡς εἰς τὴν λάμψιν τῆς ροδοστεφάνου αὐγῆς ἀποχωροῦσι προτροπάδην τὰ νυκτόβια πτηνά· τοῦναντίον δὲ ὅπου ἡ μὲν Σχολὴ μετεβλήθη εἰς κατοικίαν γλαυκῶν καὶ νυκτερίδων, ὁ δὲ ἱερὸς ἄμβων ἔπαυσε πρὸ πολλοῦ νὰ λαλῇ λόγους φωτιστικούς καὶ παρηγόρους εἰς τὰ πλήθη, οἱ δὲ ἐκκλησιαστικοὶ ἀρχιερεῖς δὲν ἀνοίγουν τὸ φρέαρ τῆς ἀληθοῦς θεογνωσίας, ἵνα τὸ λογικὸν τοῦ Θεοῦ Λόγου ποίμνιον ποτίσωσιν, ἐκεῖ ἡ ἀσθενικὴ καὶ μαρασμώδης τῶν λαῶν φαντασία πλεῖστα ὅσα ἀποκρύει ἐξαμβλώματα τερατώδη, ἅτινα λιθανίζει ἀνυψοῦσα εἰς θεότηας. Διότι πάντοτε ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται καὶ θὰ αἰσθάνηται τὴν ἀνάγκην νὰ πιστεύσῃ εἰς **κάτι**. Καὶ τοῦ εἶνε τόσο ἐπιτακτικὴ ἡ ἀνάγκη αὕτη καὶ οὕτω τοῦ ἐπιβάλλεται, ὥστε εἰς τις δὲν τὸν διδάξῃ ὅτι αὐτὸ τὸ **κάτι** εἶνε ὁ Θεός, αὐτὸς θὰ γονατίσῃ ἐνώπιον τοῦ προστυχόντος καὶ θ' ἀποτελέσῃ τὸ δογματικὸν του οἰκοδόμημα, ἔνθα θὰ θελήσῃ ν' ἀναπαυθῇ, ἐξ οἵαςδήποτε ὕλης, ἔστω πηλός, ἔστω βόρβορος, ἔστω σαπρία εἶνε αὕτη.

(ἐπεταί συνέχεια).

Η ΔΙΑΦΟΡΑ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΦΙΛΩΝΕΙΟΝ

ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου Σεβαστείας Ἀνθίμου*.

Οὕτω ὁ μὲν λόγος τοῦ Ἰωάννου δεικνύει τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ ἥτοι τὴν παντοδυναμίαν καὶ ἀγαθότητα καὶ τὸ μεγαλεῖον αὐτοῦ σὰρξ γενόμενος καὶ σκηνώσας ἐν ἡμῖν, ἀλλ' ὁ φιλῶνεις λόγος πῶς εἶναι ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ καὶ πῶς ἐννοητέον τὴν δόξαν αὐτοῦ μηδέποτε ἐν ἀνθρωπίνῃ μορφῇ τὸν λόγον αὐτοῦ εἰς τὴν γῆν καταβιβάσαντος; πιθανῶς νὰ ἐννοῇ τὴν διὰ τοῦ Λόγου ἀποκάλυψιν κατὰ τὴν δημιουργίαν τοῦ Θεοῦ, ὅπερ κατ' ἀμερόληπτον κριτὴν οὐδαμῶς ἐστὶ δόξα, ἀλλὰ ψόγος καὶ μομφὴ τοῦ Θεοῦ, ὅστις ἀδυνατῶν αὐτὸς νὰ δημιουργήσῃ ἔχρηζε καὶ ἑτέρου ὄντος. Ἡ ἰουδαϊκὴ δὲ ἀντίληψις τοῦ Φίλωνος περὶ τῆς μεσιτείας τοῦ Λόγου ἔχει τοῦτο τὸ ξένον στοι-

* Συνέχεια ἀπὸ σελ. 536—537.

χειρόν ὅτι ὁ μὲν λόγος αὐτοῦ ὡς μεσίτης παρέχει ὃ οὐκ εἶχε ποτέ, ἀλλὰ λαμβάνει μετὰ ταῦτα παρὰ Θεοῦ, ὁ δὲ τοῦ 4ου Εὐαγγελίου, ὡς Θεὸς μὲν οὐδενὸς εἶχεν ἀνάγκην, ἐνταῦθα δὲ λέγεται περὶ αὐτοῦ ὡς λαβόντος «καὶ πάντα δέδωκεν ἐν τῇ χειρί», ὡς περὶ ἀνθρώπου, καθὼς καὶ τὸ ἀγαπᾶν «ἀγαπᾷ τὸν υἱόν» διὰ παρόμοιον λόγον ἀποδίδεται αὐτῷ, ἐν ᾧ ἀλλαχοῦ ὡς περὶ τινος τῷ Θεῷ συναιωνίου λέγων «δόξασόν μοι — πρὸ τοῦ τὸν κόσμον εἶναι παρὰ σοὶ» (Ἰωαν. 17, 5).

Ἐξόχως δὲ ἐπιπλέει ἡ ἰουδαϊκὴ ἰδέα τοῦ Φίλωνος ἐνθα προτρεπόμενος τὴν συμμετοχὴν ἡμῶν τοῦ δώρου τοῦ Θεοῦ—τῆς γνώσεως τῆς ἀληθείας — δείκνυσιν ὡς μέσα τοιαύτης τινὸς ἐφίξεως ἐν τῇ θεῖα ταύτῃ θεωρίᾳ, τὸ μὲν τὴν εὐσέβειαν καὶ τὴν πίστιν «τίς οὖν κόλλα (πρὸς τὸν Θεόν) τίς; εὐσέβεια δῆπου καὶ πίστις· ἀρμόζουσι γὰρ καὶ ἐνοῦσιν αἱ ἀρεταὶ ἀφθάρτῳ φύσει διάνοιαν» (de Migr. abr. 24, p. 321), τὸ δὲ τὸν κορυβαντιῶδη, ὡς λέγει, ἐνθουσιασμὸν καὶ τὴν ἔκστασιν, ἅτινα κατὰ τι ἐλληνικὰ δύνανται νὰ θεωρηθῶσι στοιχεῖα «ὥσπερ οἱ κορύβαντες ἐνθουσιᾷ ἐτέρου γεμίσθαι ἡμέρου, ὑφ' οὗ πρὸς τὴν ἄκραν ἀψίδα παραπεμφθεὶς τῶν νυκτῶν, ἐπ' αὐτὸν ἰέναι δοκεῖν τὸν μέγαν βασιλέα» (de mundi ofic. 2, 3, p. 23) κατὰ τὴν τότε τῆς θεοσοφίας τάσιν πρὸς ἔκστασιν ἐν τῇ μετὰ τοῦ θείου ἐνώσει, καίτοι ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ οὐδὲ τὴν ἰουδαϊκὴν ὄψιν τῆς παραστάσεως, ταύτης τοῦ Φίλωνος δέον νὰ παραλείψωμεν περὶ τῆς τοιαύτης τῶν προφητῶν καταστάσεως, ἐρχομένην δι' ἐκστάσεως καὶ ἀμέσου τινὸς ἀντιλήψεως (contemplationem), εἰς τὴν μετὰ τοῦ θείου ἐπαφὴν καὶ σχέσιν¹. Ἀλλ' ὅπως ποτ' ἂν ἡ ἰδέα αὕτη τοῦ Φίλωνος ἔστι καθαρωτέρα πως καὶ ἐκτὸς πάσης ἀμέσου φιλοσοφικῆς ἐπιρροῆς ἐπὶ τοῦ ἰουδαϊκοῦ κύκλου τῶν ἰδεῶν αὐτοῦ ἀμιγῆς ἀντληθεῖσα, ἐκτὸς μόνον τὴν ἐκστατικὴν ταύτην κατάστασιν ἐπεκτείνει εἰς πάντας τοὺς ἀνθρώπους — καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ φιλοσοφικὴ ὁψις τῆς ἀντιλήψεως ταύτης—ἐν ᾧ ὁ ἰουδαϊσμός καὶ εἰς τοὺς προφήτας μόνον· ὡς πρὸς τὴν θεωρίαν δὲ ἐκείνην καθ' ἣν ὁ λόγος ἐστὶν ὁ καθαρὶζὼν τὴν ψυχὴν ἀπὸ τῶν ὑπαιτίων πράξεων καὶ λογισμῶν, λέγομεν ὅτι ἡ ὁμοιότης—τοῦλάχιστον ὡς

πρὸς τὸ προσαγόμενον ἀντίστοιχον χωρίον τοῦ Ἰωάννου (15, 3) (ὅρα καὶ Lichtenberger)—δὲν φαίνεται ἔχουσα τὴν σημασίαν καὶ δύναμιν ἣν ἡ κριτικὴ ἀποδίδωσι· καθότι ὁ μὲν Ἰωάννης λέγων «καθαροὶ ἐστε διὰ τοῦ λόγου» ἐννοεῖ οὐχὶ τὸν προσωπικὸν καὶ αἰώνιον τοῦ Θεοῦ λόγον, ἀλλὰ τὴν ζῶσαν διδασκαλίαν αὐτοῦ, καὶ πᾶσαν καθαρίζουσαν καρδίαν, ἐν ᾧ τὸναντίον ὁ Φίλων ἐννοεῖ αὐτὸν τοῦτον τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἐν ἐννοίᾳ πανθειστικῇ, κατὰ τὴν πρώτην, ὡς ἡ κριτικὴ διήρесе τὰς ἀντιλήψεις τοῦ Σόλωνος (ὅρα πρόλογον) ἐκδοχὴν, καθ' ἣν θεωρεῖται ὁ λόγος ἐκεῖ μὲν ὡς ἡ ἀρμονικὴ ἐνότης τῶν νοητικῶν τοῦ Θεοῦ δυνάμεων, ἐνταῦθα δὲ φαίνεται ὅτι θεωρεῖται ὡς ἡ τῶν ἰδεῶν τοῦ ἀνθρώπου.

Ὡς πρὸς τὴν ἀντίληψιν δὲ καθ' ἣν ὁ Λόγος τοῦ Φίλωνος παραβάλλεται πρὸς ἄρτον τρέφοντα τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου λέγομεν ὅτι, καίτοι δι' ἀγιογραφικῆς ῥήσεως, καὶ ἰδίως ἐν τῷ δευτέρῳ μέρει τοῦ χωρίου, ἐκφράζεται ὁ Φίλων (Δευτερ. 8, n'), ὡς καὶ ἀλλαχοῦ πολλάκις τοῦτο ποιῶν, οὐχ' ἥττον ὅμως τὸ χάσμα πάντοτε ἐστὶ μέγα, ἰδίως δὲ ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ χωρίου τούτου ἐξόχως αἱ φιλοσοφικαὶ αὐτοῦ ἰδέαι ἀναφαίνονται. Καθότι τὸ τρέφον τὴν ψυχὴν ἔστι μὲν, ὡς λέγει, ῥῆμα Θεοῦ δρόσῳ ἐοικὼς κύκλῳ πᾶσαν περιειληφώς· ἀλλ' ἐν τῷ βάθει τῆς ἐννοίας ταύτης ὑπάρχει καθαρὸς καὶ ἀμιγῆς πως θεῖσμός, ἥτοι λόγος οὐχὶ ἐμπρόσωπος, ἀλλὰ συγκεχυμένη προσωπικότης πρὸς ἀπρόσωπον τέρας «κύκλῳ περιειληφώς πᾶσαν (τὴν γῆν)». Ἐν ᾧ παρὰ τῷ Ἰωάννῃ ὁ Λόγος πρὸς τὸν ἄρτον παραβάλλόμενος «ἐγὼ εἰμὶ ὁ ἄρτος» νοεῖται ὑπὸ Μεσσιανικὴν ἐννοιαν, καθ' ἣν ὁ Θεός, πρὸς ἀπολύτρωσιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, πέμπει τὸν Λόγον αὐτοῦ (suppositum intellectuale), — ὅπερ οὐδέποτε ὁ Φίλων ἐφάντασθη—τὸ ὁποῖον ἀλλαχοῦ ὁ Εὐαγγελιστὴς ἀναφέρει «αὐτὸς (ὁ Χριστός) ἱλασμός ἐστι περὶ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν (Α. Ἰωάν. 2, 2).

Ὡς πρὸς τὴν τελευταίαν δὲ παράστασιν τοῦ Σόλωνος καθ' ἣν ὁ Λόγος αὐτοῦ θεωρεῖται ὁ μόνος δυνάμενος ἰδεῖν τὸν Θεὸν καὶ γινώσκειν αὐτὸν λέγομεν ὅτι, ὁ μὲν τοῦ Ἰωάννου Λόγος αἰωνίως καὶ συναϊδίως εἶδε τὸν Θεόν, οὐδέποτε τοῦ Πατρὸς (Θεοῦ) ὑπάρξαντος χωρὶς τοῦ Υἱοῦ, οὐδὲ τοῦτον χωρὶς Πατρὸς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν Φιλώνειον θεωρίαν καθ' ἣν ὁ Λόγος ἐν χρόνῳ μανθάνει ὡς καὶ ὁ ἄνθρωπος κατὰ τὴν σχετικὴν

¹ Σημειωτέον ὅτι ἅπαντα τὰ φιλοσοφήματα τῆς περιόδου ταύτης ὡς διακριτικὸν ἔχουσι τοῦτο τὸ σημεῖον, ὅτι δι' ἐκστάσεως ἐπιζητοῦσι τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν μετ' αὐτοῦ ἐνωσιν, ἐξ ὧ καὶ θεοσοφίας ἐκλήθησαν συστήματα.

χριστιανικὴν ἔννοιαν—ὃ οὐκ ἐγίνωσκε πρότερον,—φωτισθεὶς οὗτος, ὡς καὶ ὁ ἄνθρωπος μετὰ ταῦτα περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ Θεοῦ. Ἐν τούτοις ὅμως, καίτοι ὁ Φίλων προσωπικᾶς ὀνομασίας καὶ ἰδιώματα τῷ λόγῳ αὐτοῦ ἀπονέμει, οὔτε τὴν μεταφυσικὴν οὔτε τὴν ἠθικὴν ὄψιν τοῦ λόγου αὐτοῦ σαφῶς ἐν ἑαυτῷ παρέστησε, πέτρα δὲ σκανδάλου μένει ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ ἢ περὶ τοῦ Λόγου κατ' ἀμφότερα αὐτοῦ τὰ στοιχεῖα παραστάσις τοῦ Φίλωνος μεταξὺ προσωπικοῦ καὶ ἀπροσώπου πανθειστικοῦ τέρατος αὐτὸν συγχέοντος· «ἐνδύεται δὲ ὁ πρεσβύτατος τοῦ ὄντος Λόλος ὡς ἐσθῆτα τὸν κόσμον· γῆν γὰρ καὶ ὕδωρ καὶ αἶρα καὶ πῦρ ἐπαμπίσχεται» (De prefig. 20 p, 133)· καὶ ἀλλαχοῦ, «κ' ἀρχέτυπος σφραγίς, ὃν φημὲν εἶναι κόσμον νοητὸν αὐτὴ ἂν εἴη τὸ ἀρχέτυπον παράδειγμα, ἰδέα ἰδεῶν—ὁ Λόλος δὲ τοῦ Θεοῦ ὑπεράνω παντός ἐστι τοῦ κόσμου καὶ πρεσβύτατος καὶ γενικώτατος τῶν ὅσα γέγονεν—ὁ θεῖος Λόλος ὀξυδερκέστατος ἐστίν, ὡς πάντα ἐφορῶν εἶναι ἱκανός» De mundi ofic. 5, 6. Leg. Alleg. III. 61. p. 174 καὶ 59. p. 173).

(ἔπεται συνέχεια)

ΚΩΔΙΚΕΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΒΕΛΕΓΡΑΔΩΝ*

Τεύχος ΛΔ' ἐκ φύλλων χάρτου περιέχον τὰς ἱερὰς ἀκολουθίας τῶν ἁγίων τοῦ Ἀπριλίου καὶ Μαΐου ὕψους τοῦ φύλλου 0,30 πλάτος 0,22· ἐν τέλει τοῦ τεύχους ὑπάρχει ἡ ἐξῆς σημείωσις «Ἡ παρούσα δελτάς, ἣν προσηγόρηται Ἀπρίλιος καὶ Μαῖος ἐστὶ τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τοῦ μυροβλήτου τοῦ κεκληκότος τοῦνομα Μελεϊνάδων καὶ ὅστις τὸ λάβῃ (ἔπονται λόγοι ἀπαγορευτικοὶ καὶ ἐπιτιμητικοὶ κατὰ παντός ὅστις ἤθελεν ἀφαιρέσει τὸ τεῦχος).

Τεύχος ΛΕ' περιέχον τὰς ἱερὰς ἀκολουθίας τοῦ Τριωδίου καὶ τοῦ Πεντηκοσταρίου τονισμένας· ὕψος τοῦ φύλλου 0,28 πλάτους 0,21 ἐκ γραμμῶν 36 ἕκαστον· φέρει ἐν τῷ τέλει χρονολογίαν, 5406 (=6775)=1267 ἐκ παπύρου.

Τεύχος ΛΣΤ' ἐκ φύλλων μεμβράνης 99 ὕψους 0,22 πλάτους 17' περιέχον τὰς πράξεις τῶν Ἀπο-

στόλων μετὰ σχολίων ἐν περιθωρίοις· ἕκαστον φύλλον καλύπτεται ἐκ δέκα ἐπτὰ γραμμῶν· ἡ γραφὴ φαίνεται ὠραιότητος ταχυγραφίας καὶ ἔστιν ἀπηλλαγμένη παντὸς σπίλου· τὸ τεῦχος ἐν τῇ ἀρχῇ αὐτοῦ ἐπὶ κεφαλῇ φέρει τέσσερας ἐκ διαφόρων χρωμάτων φιλοκάλως ἐπεξεργασμένων καὶ ἐντὸς αὐτῆς ἐν σύμπλεγμα, κεῖται ἡ χρονολογία, 5455 (=6666)=1158· προφυλάσσεται δὲ ἐκ δύο πινάκων ἐκ σανίδων.

Τεύχος ΛΖ' ἐπιγραφόμενον Ἐκλογάδιον ὁμοιον κατὰ τὴν ὕλην καὶ τὴν διαίρεσιν τῷ τεύχει τῷ ὑπ' ἀριθμ. ΛΒ'. ἄλλ' ὁ ταχυγράφας τὸ παρὸν ἐν τῷ τέλει προσέθηκε «πᾶσα ἁμαρτία διὰ ἡδονὴν ἡγύσται· καὶ πᾶσα συγχώρησις διὰ κακοπαθείας καὶ λύσεις» μνήσθητι κύριε τῆς ψυχῆς τῆς δούλης τοῦ Θεοῦ Ἑλένης καὶ τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ Γεωργίου συγχώρησις ὁ Θεὸς τὸν Βλάδον καὶ τὴν δούλην τοῦ Θεοῦ Ὀλίβερν καὶ τῶν τέκνων αὐτοῦ ἀμήν».

Τεύχος ΛΗ' Ἱερὸν Εὐαγγέλιον ἐπὶ μεμβράνης ἐκ φύλλων 235 ὕψους 0,21 πλάτους 0,17 ἕκαστου καλυπτομένου καθ' ἑκάστην σελίδα ἐκ γραμμῶν 25. Ἐν ἀρχῇ τοῦ κώδικος τούτου προτάσσεται ταινία ἐκ διαφόρων χρωμάτων, εἶτα ἔπονται τρία φύλλα περιέχοντα τοὺς κανόνας τοῦ Εὐσεβίου ἐντὸς ἀψίδων ἐκ ποικίλων καὶ ζωηρῶν χρωμάτων, ἐφ' ὧν ἀναπαύονται παντὸς εἶδους πτηνὰ διεγείροντα τὸν θαυμασμὸν τοῦ ὁρῶντος αὐτὰ ἐκ τοῦ πλησίον, διὰ τὴν παράδοξον καὶ καταπληκτικὴν κατασκευὴν καὶ τὰ ζωηρὰ καὶ ποικιλόχρωμα πτερύματα αὐτοῦ· εἶτα ἔπεται ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Εὐσεβίου πρὸς τὸν Καρπιανὸν περὶ τῶν κεφαλαίων τοῦ Ἀμμονίου τοῦ Ἀλεξανδρέως, καὶ μετὰ ταῦτα ἔπεται σελὶς περιέχουσα τὰ κεφάλαια τοῦ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγελίου εἰς ΕΣΤ' ἀνερχόμενα καὶ μετέπειτα ἀρχεται τὸ κείμενον τοῦ Εὐαγγελίου καλύπτον φύλλα 63, οὗτινος κειμένου προτέτακται ἡ εἰκὼν τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου ἐξωγραφημένη διὰ χρυσοῦ καὶ ποικίλων καὶ ζωηρῶν χρωμάτων, ὕψους 0,21 καὶ πλάτους 0,10, ἔχοντος ἐνώπιον τὸ Εὐαγγέλιον στηριζόμενον ἐπὶ ἀναλόγιου, καὶ ἀναπαυομένου ἐπὶ ἀνακλίντρου, τῇ δεξιᾷ δὲ χειρὶ γράφοντος. Εἶτα ἔπεται σελὶς ἐν ἣ ἐκτίθενται τὰ κεφάλαια τῶν ὑποθέσεων τοῦ κειμένου τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου ΜΗ' ἀριθμούμενα, μετ' αὐτὰ δὲ ἡ ἱερὰ εἰκὼν τοῦ ἰδίου καὶ εἶτα ἔπεται τὸ κείμενον καλύπτον φύλλα 38. Μετὰ ταῦτα ἔρχονται τὰ κεφάλαια τοῦ ἱεροῦ Λουκᾶ ἀνερχόμενα εἰς ΠΓ' καὶ μετ' αὐτὰ ἡ εἰκὼν αὐτοῦ καὶ μετ' αὐτὴν ἔπεται τὸ κείμενον καλύπτον

* Συνέχεια ἀπὸ σελ. 537—538.

φύλλα 68· μετ' αὐτὰ ἔπονται τὰ κεφάλαια τῶν ὑποθέσεων τοῦ κειμένου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου εἰς ΙΗ' ἀριθμούμενα καὶ ἡ εἰκὼν αὐτοῦ. Εἴτα τὸ κείμενον τοῦ Εὐαγγελίου ἀπασχολοῦν φύλλα ΜΘ'. Ἐν τῷδε τῷ τεύχει ἐν ἀρχῇ γέγραπται ἡ ἐξῆς εἰδήσις διὰ γραφῆς μεταγενεστέρως «Ἐπὶ ἔτους ΖΣΘ μηνὶ Μαρτίῳ ἡ' ἔγεινε σεισμὸς μέγας εἰς τὰ μεσάνυχτα ξημερόνωντας Κυριακή· ἐσχίσθησαν ἐκκλησίαι σχεδὸν καὶ ἔπεσαν σπίτια πολλὰ καὶ ἐκκλησίαι καὶ πύργοι πολλοί, ἦτοι κάστρα καὶ εἰς πολλὰ μέρη ἐσχίσθη ἡ γῆ καὶ ἐβγήκε ἀνερὸν· καὶ ἐκράτησεν ὁ μέγας σεισμὸς ἡμέρας δεκάκεπτά. Καὶ εἰς τὰς κε' εἰς τὸν μέγαν ἑσπερινὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἔγεινε σεισμὸς μέγας καὶ ἔπεσε τὸ κάστρον τοῦ Τεπελενίου καὶ ἐσκοτώθησαν ἄνθρωποι τ' μόνον αὐτὸν τὸν ἑσπερινὸν καὶ μετὰ ταῦτα ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἔπαυσεν».

Τεῦχος ΛΘ' Ἱερὸν Εὐαγγέλιον ἐκ φύλλων παπύρου 400 διστηλῶν ὕψους 0,29 πλάτους 0,23, ἐκ γραμμῶν 23 ἐκάστης στήλης καὶ ἐκάστης γραμμῆς ἀριθμούσης στοιχεῖα 10—12. Τὸ κείμενον διαιρεῖται εἰς περικοπὰς καὶ ἄρχεται ἀπὸ τοῦ «Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος κτλ.» τοῦ Ἰωάννου. Ἐν τέλει τοῦ τεύχους ἀναγινώσκεται ἡ ἐξῆς εἰδήσις «Ἐγράφη τὸ παρὸν Εὐαγγέλιον ἐν μηνὶ Ἰουνίῳ ἐπὶ ἔτει ς' ἡκα δι' ἐξόδων καὶ συνδρομῆς τοῦ πανευγενεστάτου κυρίου Νικηφόρου τοῦ Λούβρου καὶ κεφαλῆς πόλεως Βελεγράδων καὶ τῆς ὁμοζύγου αὐτοῦ Μαρίας τῆς Κυρικαλένης καὶ προσηλώθη εἰς τὸν ναὸν τῆς ἀγίας καὶ ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Μαρίνης, ὃν ἤγειραν ἐκ βάθρων· εἴτα «ἐγράφη διὰ χειρὸς κάμου Γεωργίου τοῦ Σιδηροκαστρίτου» καὶ ἔπεται ἡ τούτου ὑπογραφή «Γεώργιος» ἐν συμπλέγματι.

Τεῦχος Μ' Ἱερὸν Εὐαγγέλιον ἐπὶ περγαμηνῆς ἀργυροδεμένον ἐκ φύλλων 310· τὸ ὕψος τῶν εἶνε 350 मिलीμετρα, τὸ δὲ πλάτος 285 मिलीμετρα καὶ ἕκαστον φύλλον σύγκεται ἐκ δύο στηλῶν· ἡ γραφή εἶνε μεγάλης ταχυγραφίας τοῦ ἐνδεκάτου αἰῶνος ἢ τῆς ἀρχῆς τοῦ δωδεκάτου. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα εἰσὶν ὠραῖα κεφαλαιώδη ἐξέχοντα τῆς στήλης καὶ ἔχοντα ὕψος 35—50 मिलीμετρα καὶ εἰσὶ κεχυσμένα καὶ ἐξωγραφημένα διὰ κυανοῦ συμπλέγματος. Αἱ ἐπιγραφαὶ εἰσὶν ἐπίσης κεχυσμένα, ἀλλὰ διὰ μικρογραφίας καὶ καθίστανται ζωηραὶ δι' ἐλαφρὰς κινάδρεως· τὸ κείμενον τοῦ Εὐαγγελίου διήρηται εἰς περικοπὰς ὡς τὸ ἐκ χρυσίου· ἐκάστη περικοπὴ χωρίζεται ἐκ τῆς ἐπομένης διὰ μιᾶς ταινίας χρυσοῦ καὶ πλεξίματος κυανοῦ.

Τεῦχος ΜΑ' Ἱερὸν Εὐαγγέλιον πλήρες ἐπὶ περγαμηνῆς ἐκ φύλλων 413, ὕψους 0,24×0,19 πλάτους τοῦ γ. μ. ἡ περγαμηνὴ ἐστὶ χρώματος κυανοῦ καὶ ἄλλων χρωμάτων συνήθων εἰς τὸ ἀρχαῖον πορφυροῦν χρῶμα· ἅπαν τὸ κείμενον τυγχάνει γεγραμμένον διὰ χρυσῆς μελάνης· ἐκάστη σελὶς ἐκ μιᾶς στήλης τυγχάνουσα καλύπτεται ἐκ δέκα καὶ ἑπτὰ γραμμῶν· τὸ τεῦχος εἶνε ἀργυροδεμένον καὶ τυγχάνει διαστάσεως ἑξῶθεν καθ' ὕψος 0,65 मिलीμετρα καὶ κατὰ πλάτος 0,58· ἐν τοῖς περιθωρίοις τοῦ τεύχους φαίνονται αἱ σημειώσεις τῶν κεφαλαίων τοῦ Ἀμμωνίου ὡς καὶ οἱ κανόνες τοῦ Εὐσεβίου, ἀλλ' ἡ πρὸς Κυπριανὸν ἐπιστολὴ λείπει. Τὸ κείμενον κατ' εἰδικὴν παραβολὴν ἐγγράφων ὑπὸ εἰδημόνων, δὲν ἀπομακρύνεται τῆς καλῶς ἐγνωσμένης παραδόσεως τοῦ Βυζαντινοῦ κειμένου· ἡ γραφὴ τυγχάνει ἐξόχου ταχυγραφίας· ὁ ταχυγράφας πλὴν τῶν κομμάτων οὐδὲν ἕτερον σημεῖον μετεχειρίσθη, ἀλλ' οἱ τόνοι ὑπάρχουσιν ἐπὶ ἐκάστης λέξεως ὡς ἐπίσης καὶ τὰ πεσίματα εἰς σημειωμένα· πρὸ τοῦ κειμένου ἐκάστου Εὐαγγελίου τυγχάνει ἐξωγραφημένη ἡ εἰκὼν τοῦ οἰκείου Εὐαγγελιστοῦ διὰ ζωηρῶν χρωμάτων καὶ χρυσίου· ἐκ τῆς πολυχρονιότητος δ' ἐν μέρει φαίνονται αἱ εἰκόνες ἐξηλειμμέναι· ἐκάστη σελὶς ἐκ τῶν τάσεων πλεωρῶν κοσμεῖται ὑπὸ ταινίας γεωμετρικῆς ἐξ ἀνθέων ποικίλων ζωηρῶν χρωμάτων· ἡ εἰκὼν τοῦ γραψίματος κατ' ἀντιπαράθεσιν ἀρχαίων ἐγγράφων ἀνάγεται εἰς τὸν Θ' αἰῶνα ἢ εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ Ι' αἰῶνος· ὁ ἱερὸς κώδης οὗτος τυγχάνει κτῆμα τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῆς Παναγίας Θεοτόκου τῆς Εὐαγγελιστρίας ἐν Κάστρῳ τοῦ Βερατίου, προσταττόμενος ἐντὸς ἀσφαλοῦς δολαπίου ἐν τῷ ἰδίῳ ναφ'· τυγχάνει δὲ γνωστὸς ἀπὸ τοῦ 1886 τοῖς ἀρχαιολόγοις καὶ γνώσταις τῆς βυζαντινῆς ἐκκλησιαστικῆς παλαιολογίας ὑπὸ τὸ ὄνομα Κώδης χρυσοῦς τοῦ Ἀιθιμίου καὶ ἀριθμεῖται σήμερον δέκατος κώδης μεταξύ τῶν ἐκ πορφυρᾶς μεμβράνης καθ' ἅπασαν τὴν οἰκουμένην μέχρι τοῦδε γνωστῶν ἑνδεκα Κωδίκων (Les manuscrits grecs de Bérat d' Albanie et le codex purpureus Φ, par Pierre Batiffol, prêtre du clergé de Paris. Imprimerie nationale Paris m, dcccxxxvi (=1886).

(ἔπεται συνέχεια).

Ὁ Ἀγαθὸς ἈΝΘΙΜΟΣ

† Ο ΠΡΟΙΚΟΝΝΗΣΟΥ ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ

Ὁ Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Κυζίκου Τιμόθεος διεβίβασε τῇ παρελθούτῃ Τρίτῃ τῇ Ἐκκλησίᾳ τηλεγραφικῶς τὸ λυπηρὸν ἄγγελμα ὅτι ὁ μητροπολίτης Προικοννήσου Παρθένιος ἀπεδήμησεν εἰς τὰς χιωνίους μονὰς ἐν Ἀλώνῃ, ἔδρα τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ, θλίψιν ἄρτον τῷ ποιμνίῳ αὐτοῦ καταλιπών.

Ὁ χοιδίμος ἱεράρχης κατήγετο ἐκ Μηχανίωνας, χωρίου τῆς ἐπαρχίας Κυζίκου. Μετὰ τὸ πέρας τῶν ἐγκυκλίων αὐτοῦ μαθημάτων περιβληθεὶς τὸ ἱερτικὸν σχῆμα διετέλεσε διάκονος τῶν χοιδίων Πατριαρχῶν Ἀνθίου τοῦ ς' καὶ Ἰωακείμ τοῦ β' καὶ εἴτα Τριτεύων, Δευτερεύων καὶ Μ. Ἀρχιδιάκονος, ὁπότεν προήχθη εἰς τὸ ἀρχιερατικὸν ἀξίωμα ἐκλεγείς μητροπολίτης Γάνου καὶ Χώρας. Τὴν ἐπαρχίαν δὲ ταύτην ποιμένας ἐφ' ἱκανὸν προήχθη εἰς τὴν ἐπαρχίαν Σωζοαγαθουπόλεως, ἣν καὶ ἐπὶ δεκαοκταετίαν θεοφιλῶς καὶ μετὰ στοργῆς πατρικῆς διεκυβέρνησεν ἀγαπώμενος ὑπὸ τοῦ ποιμνίου αὐτοῦ. Προσκληθεὶς κατὰ περιόδους μέλος τῆς ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου εἰργάσθη μετὰ συνέσεως καὶ ζήλου ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας, διακριθεὶς ἅμα διὰ τὰ φιλόμουσα αὐτοῦ αἰσθήματα, ἅτινα διετράνωσε προσενεγκών, ζῶν ἔτι, χιλίας μὲν λίρας ὁλωμανικὰς τῷ ἐν Ἀθήναις «Μικρασιατικῷ Συλλόγῳ» ὅπως διὰ τῶν τόκων συντηρῶνται δύο μαθηταὶ ἐν τῇ Ριζαρείῳ Σχολῇ, 600 δὲ ὑπὲρ τῶν Σχολῶν Περύμου καὶ εἰς ἄλλα διάφορα ἐκπαιδευτήρια.

Πρὸ δεκαμήνου δὲ μέλος τῆς ἁγίας καὶ Ἱ. Συνόδου διατελὼν μετετέθη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸν μητροπολιτικὸν Θρόνον Προικοννήσου.

Ἄμα τῷ λυπηρῷ ἀγγέλματι διεβιβάσθη τῇ Δημογεροντὶ Ἀλώνης ἡ θλίψις τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῇ μεταστάσει τοῦ ἱεράρχου δοθείσης πρὸς αὐτὴν ἐντολῆς, ὅπως σφραγίσῃ τὴν περιουσίαν αὐτοῦ, καὶ υποδείξῃ τὴν ἐκλογὴν ἀρχιερατικοῦ ἐπιτρόπου τῆς ἐπαρχίας μέχρι τῆς ἐκλογῆς τοῦ νέου μητροπολίτου.

Αἰώνια ἡ μνήμη τοῦ χοιδίου Προικοννήσου Παρθενίου.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Δήλωσις.

Φέρεται εἰς γνῶσιν τῶν ἐνδιαφερομένων ὅτι ἡ συνεδρίασις τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου κατὰ τὴν μεθύριον Δευτέραν 18ην μεσοῦντος γενήσεται ἐκτάκτως οὐχὶ τὴν πρῶτην ἀλλὰ μετὰ μεσημβρίαν ἀπὸ τῆς 1ης ὥρας Εὐρωπαικῆς.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 15 Δεκεμβρίου 1900.

Ἐκ τοῦ Γραφείου τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου.

ΤΟΥΡΚΟ-ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΔΕΞΙΚΟΝ

Ι. ΧΛΩΡΟΥ

Μετὰ μόχθους ἀτρύτους τιμώντας τὸν διακεκριμένον τουρκομαθῆ ὁμογενῆ Ἰωάννην Χλωρόν, καὶ μετὰ θυσίας ὑλικὰς ἱκανὰς, ἤχθη τέλος αἰδίως εἰς πέρας ἔργον πολῦτιμον καὶ σπουδαῖον, μέλλον διαπρεπεῖν νὰ καταλάβῃ σελίδα ἐν τῇ νεωτέρᾳ ἡμῶν φιλογολικῇ ἱστορίᾳ. Εἰς δύο ὁγκώδεις τόμους ἐξῆλθε τῶν πειστηρίων τοῦ Πατριαρχικοῦ Τυπογραφείου ἐναγχοῦς τοῦ Τουρκο-ἐλληνικὸν Δεξικὸν αὐτοῦ καὶ παρεδόθη εἰς κυκλοφορίαν. Ἡ σπουδαιότης ὡφέλεια, ἣν ἀπὸ εἰκοσιπενταετίας καὶ ἐπέκεινα παρέσχε τῇ σπουδαζούσῃ νεολαίᾳ ὁ φερεπονώτατος συγγραφεὺς Ἰ. Χλωρὸς διὰ τῆς ἐκδόσεως σειρᾶς εὐμεθόδων διδακτικῶν πονημάτων, καὶ ἡ πολῦτιμος συμβολή, ἣν κατέθηκε μέχρι τοῦδε ὑπὲρ εὐχερεστερας ἐκμαθήσεως τῆς ἐπισήμου τοῦ κράτους γλώσσης, ἀποτελοῦσιν ἀσφαλῆ κριτήρια ὑπερτέρων ἐπαίνων.

Ὅθεν πλέον τι ἡ πεποθήσιν ἀπλῆν ἔχοντες ὅτι πάντες οἱ ἐπαίοντες καὶ οἱ τῆς παιδείσεως ἡμῶν πρόδουλοι τὴν δικαίαν θέλουσιν ἀποδώσει ἐκτίμησιν εἰς τὰς πολλαπλὰς ταύτας θυσίας τοῦ ἐλλογίμου Ἰωάν. Χλωροῦ καὶ, ἀγαλλομένη τῇ καρδίᾳ, θέλουσιν ἀποδεχθῇ τὴν κυκλοφορίαν τοῦ ἀνυσιμωτάτου τούτου πονήματος, αὐτῷ μὲν τῷ συγγραφῇ ἀπὸ καρδίας εὐλικρινῆ ἐκφράζομεν συγχαρητήρια ἐπὶ τῇ αἰδίᾳ περατώσει τοῦ ἔργου, τοὺς δὲ λαβόντας ἀγγελίας αὐτοῦ ὑπομνησκόμεν ὅτι δέον, ὡς τάχος, νὰ ἐπιστρέψωσιν αὐτὰς, εὐεχόμενοι ὅτι τὰ μάλιστα θέλουσιν ἀνακουφίσει τὸν εἰς τὰς θυσίας ταύτας ὑποβληθέντα χαλκέντερον λεξικογράφον καὶ τὸ φορτίον τοῦτο μόνον ἀράμενον.

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΡΧΙΕΡΑΤΙΚΩΝ ΠΕΡΙΟΥΣΙΩΝ

Ἡ ἐπὶ τῶν ἀρχιερατικῶν περιουσιῶν ἐπιτροπὴ εἰδοποιεῖ ὅτι τὴν προσεχῇ Δευτέραν ἀπὸ τῆς 4 1)2 ὥρας τῆς πρῶτης τουρκιστὶ ἀρχεῖται ἡ διὰ δημοπρασίας ἐκποίησις τῶν πραγμάτων τοῦ μακ. Ρόδου κυροῦ Ἱεροθέου, γνωστοποιούσα ἅμα τοῖς τε πιστωταῖς καὶ κληρονόμοις τοῦ μακαρίτου ὅτι ὁρεῖλουσιν ἀρμοδίως νὰ ὑποβάλωσι τὰς ἀπαιτήσεις αὐτῶν, οἱ μὲν πρῶτοι ἐντὸς τριῶν μηνῶν, οἱ δὲ δεύτεροι ἐντὸς ἐξ ἀπὸ τῆς παρούσης κοινοποιήσεως.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 15 Δεκεμβρίου 1900.

Ὁ Γραμματεὺς τῆς Ἐπιτροπῆς Σ. Παπαδάκης.

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Πατριαρχικοῦ Τυπογραφείου ἀγγέλλει τῷ δημοσίῳ ὅτι ἐν τῷ καταστήματι τούτῳ γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι ἐκτυπώσεως βιβλίων, ἐκκλησιαστικῶν μουσικῶν βιβλίων, φυλλαδίων, διπλοτύπων, πινάκων, ἀγγελτηρίων, ἐπισκεπητῶν καὶ παντὸς εἶδους ἐντύπων εἰς τὴν ἑλληνικὴν, τὴν τουρκικὴν καὶ τὰς λοιπὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας.

Ὁ ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ.

Наукова бібліотека
ОДЕСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ
імені І. І. МЕЧНИКОВА

1948

НБ ОНУ

878893

07/04/23

J. 426287